U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **S. O.**, zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2017 č. j. OAM-85/LE-LE05-LE05-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 10. 2017, č. j. 62 Az 15/2017 – 47,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 3 400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti výše specifikovanému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný shledal žádost stěžovatele ze dne 24. 5. 2017 o udělení mezinárodní ochrany nepřípustnou podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

I. Vymezení věci

[2] Úvodem považuje Nejvyšší správní soud za vhodné stručně shrnout dosavadní vývoj posuzované věci. Z předloženého správního spisu je patrné, že stěžovatel podal dne 14. 10. 2013 první žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný o první žádosti rozhodl tak, že se mu žádná z forem mezinárodní ochrany neuděluje. V nyní posuzované věci stěžovatel podal opakovanou žádost o mezinárodní ochranu dne 24. 5. 2017, kterou

žalovaný shledal jako nepřípustnou dle § 10a písm. e) zákona o azylu s tím, že v ní nebyly uvedeny nové skutečnosti, které by odůvodňovaly opětovné zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.

[3] Krajský soud v napadeném rozsudku nejprve rekapituloval dosavadní průběh řízení a shrnul skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci. Poté se podrobně zabýval relevantní právní úpravou obsaženou v zákoně o azylu, především úpravou opakované žádosti o mezinárodní ochranu a podmínkami její nepřípustnosti dle § 10a písm. e) zákona o azylu. Následně konstatoval, že žalovaný dospěl opodstatněně k závěru, že v opakované žádosti je uveden důvod (obava z pronásledování v zemi původu z důvodu homosexuální orientace), který mohl být uplatněn již v předchozí žádosti o mezinárodní ochranu. Tato skutečnost mohla být azylově relevantním důvodem ve smyslu § 12 zákona o azylu pouze tehdy, pokud by ji stěžovatel uvedl v první žádosti o mezinárodní ochranu.

[4] Z obsahu správního spisu navíc vyplývá, že v řízení o první žádosti byl opakovaně dotazován na další skutečnosti, o které hodlá svou žádost opřít. Kromě obavy z pronásledování ze strany státních orgánů kvůli jeho politickým aktivitám v Kazachstánu však neuvedl nic. Je proto patrné, že tvrzení o pronásledování v zemi původu z důvodu homosexuální orientace uvedl teprve v reakci na zjištění, že mu v předchozím řízení nebyla udělena žádná z forem mezinárodní ochrany.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Uvádí, že krajský soud se vůbec nevypořádal s jeho klíčovou argumentací, kterou uplatnil v žalobě. Namítal, že existují oprávněné důvody pro „prominutí“ skutečnosti, že tvrzení o nebezpečí vážné újmy, která mu hrozí v Kazachstánu z důvodu homosexuální orientace, uvedl až při druhé žádosti o mezinárodní ochranu. Připomíná, že nevypořádání žalobních námitek krajským soudem je natolik závažné pochybení, že zakládá přijatelnost kasační stížnosti.

[7] Krajský soud se omezil na zkoumání, zda stěžovatel mohl uplatnit tvrzení o strachu z pronásledování z důvodu sexuální orientace při první žádosti o mezinárodní ochranu. Nezabýval se ale už tím, že existují důvody, které mohou ospravedlnit, že tento azylově relevantní důvod v předchozím správním řízení neuvedl. Stejně tak nehodnotil, jestli mu v Kazachstánu hrozí riziko pronásledování z důvodu homosexuální orientace.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje zamítnutí kasační stížnosti, případně odmítnutí pro nepřijatelnost. Odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí, obsah správního spisu a napadený rozsudek. Napadený rozsudek je podle žalovaného plně přezkoumatelný, závěry v něm obsažené jsou opřeny o logické argumenty vycházející se zákonné úpravy i ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[10] Ve věcech mezinárodní ochrany se soud v souladu s § 104a s. ř. s. nejprve zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, v němž vyložil neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele".

[11] O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[12] Přijatelnost kasační stížnosti je podle stěžovatele dána nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Krajský soud se nevypořádal s žalobní námitkou, ve které *de facto* tvrdil, že jsou v jeho případě dány důvody, aby mu bylo „prominuto", že tvrzení o strachu z pronásledování kvůli své homosexuální orientaci uvedl teprve při druhé žádosti o mezinárodní ochranu.

[13] Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu může za určitých okolností naplnit důvody přijatelnosti kasační stížnosti, a to dokonce i za situace, kdy to není v kasační stížnosti výslovně namítáno. Ve smyslu usnesení sp. zn. 1 Azs 13/2006 je totiž kasační stížnost posouzena jako přijatelná, pokud bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[14] V daném případě soud napadený rozsudek nepřezkoumatelným neshledal. Krajský soud se na stranách 5 až 7 rozsudku podrobně zabýval opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany, její nepřípustností ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu, ale i požadavkem na náležité tvrzení rozhodných skutečností. Konstatoval, že aby mohl posoudit správnost postupu žalovaného, který zastavil řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu, zabýval se nejprve otázkou, jestli tvrzení o homosexuální orientaci představuje novou skutečnost, kterou stěžovatel „[n]*emohl v předchozím řízení bez vlastního zavinění uvést a současně, zda se jedná o takové skutečnosti, které jsou podřaditelné pod důvody uvedené v § 12 nebo alespoň § 14a zákona o azylu. Co se týče jeho sexuální orientace, jedná se o takovou skutečnost, kterou žalobce mohl uvést již v prvé žádosti. Nejedná se o žádnou novou skutečnost, která nastala až po ukončení řízení o první žádosti* [...] *Z obsahu správního spisu vyplývá, žalobce byl opakovaně dotazován na další skutečnosti, o které by chtěl svou žádost opřít, což žalobce neučinil a setrval jen na tvrzení obavy ze státních orgánů v souvislosti s jeho*

politickou angažovaností. Žalobce tak svým postupem naplnil podmínky § 10a písm. e) zákona o azylu."

[15] Ohledně věcného posouzení krajský soud dospěl k závěru, že tvrzení o homosexuální orientaci stěžovatel uvedl teprve v reakci na zjištění, že s první žádostí o mezinárodní ochranu nebyl úspěšný. Konstatoval, že společenská intenzita nerespektování příslušnosti k určité sociální skupině způsobené sexuální orientací by mohla založit naplnění podmínek dle § 12 zákona o azylu pouze za předpokladu, že by tuto obavu vznesl v řízení o první žádosti. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem zcela ztotožňuje.

[16] Žadatel neuvedl žádné relevantní skutečnosti, které by mu bránily uplatnit tvrzení o sexuální orientaci již v první žádosti. Okolnost, že jde o informace týkající se jeho intimní sféry, nemůže sama o sobě odůvodnit jejich včasné neuplatnění. Žadatel je tím, kdo v řízení ve věci mezinárodní ochrany nese břemeno tvrzení a jeho žádost je posuzována z hlediska skutečností, které označí jako důvody k jejímu podání (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 - 48). Pokud tak neučinil, musí být připraven nést negativní následek s tím spojený, jímž je zastavení řízení.

[17] Pro úplnost soud dodává, že úlohou krajského soudu nebylo posuzovat, jestli měl být stěžovateli udělen azyl či doplňková ochrana, ale pouze to, zda byla jeho opakovaná žádost přípustná, tj. byly v ní uvedeny nové skutečnosti či zjištění, které nemohl bez své viny uvést již v první žádosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96). Jelikož žádné takové skutečnosti uvedeny nebyly, žalovaný ani krajský soud nepochybili, pokud tyto důvody věcně nezkoumali.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. shledal nepřijatelnou a odmítl ji.

[19] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

[20] Stěžovateli byl v řízení před krajským soudem jako zástupce ustanoven Mgr. Ladislav Bárta, advokát se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, který ho zastupoval i v řízení o kasační stížnosti. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif"), s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, náleží advokátovi odměna za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) v částce 3 100 Kč, a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč. Ustanovený zástupce není plátcem DPH, proto mu výše odměny nebyla o částku DPH navýšena. Celková výše odměny ustanoveného

zástupce proto činí 3 400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu